

LBRIS

We know
books

The Sun Down Motel

Copyright © 2020 by Simone Seguin

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2023 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ST. JAMES, SIMONE.

Motelul Sun Down / Simone St. James ; trad. din lb. engleză de Alexandru Voicescu. - București : Editura Herg Benet, 2023

ISBN 978-606-763-312-2

I. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.111

Tipărit în România

MOTELUL SUN DOWN

SIMONE ST. JAMES

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

EDITURA
HERG BENET

2023

Fell, New York
Noiembrie 1982
Viv

În noaptea în care totul s-a sfârșit, Vivian era singură. Nu era o problemă pentru ea. Îi plăcea mai mult așa. Era ceva ce descoperise lucrând în tura de noapte a acestui loc aflat în mijlocul pustietății: să stai cu oameni era ușor, dar să stai cu tine singură era greu. Și cu atât mai mult să stai singură în întuneric. Cel care reușea să fie cu adevărat singur, în compania nimănui în afara propriului sine și a propriilor gânduri — acea persoană era mai puternică decât oricine. Mai atentă. Mai pregătită.

Și totuși, a oprit în parcare Motelului Sun Down din Fell, New York, și a stat așa o vreme, simțind pulsul prea bine cunoscut al fricii. A rămas în mașina ei Cavalier, cu cheia în contact, cu încălzirea și radioul pornite și cu haina groasă pe după umeri. A privit semnul care pâlpâia în lumini albastre și galbene, a privit acea clădire cu un etaj, cu ale sale camere înșirate în două rânduri în formă de L, și s-a gândit *Nu vreau să intru acolo. Însă o voi face*. Era pregătită, dar încă îi mai era frică. Se făcuse ora 10:59 PM.

A simțit că îi vine să plângă. A simțit că îi vine să urle.

A simțit că îi e rău.

Nu vreau să intru acolo.

Însă o voi face. Pentru că mereu am făcut-o.

Afară, doi stropi de ploaie pe jumătate înghețați au lovit parbrizul. În oglinda retrovizoare, un camion a trecut huruind pe șosea. Ceasul a marcat ora unsprezece, iar la radio au început știrile. Încă un minut și va fi întârziat, dar ei nu-i păsa. Nimeni nu ar da-o afară de la serviciu. Nu interesa pe nimeni dacă venea sau nu la muncă. Sun Down avea foarte puțini clienți și niciunul nu ar fi observat dacă fata din tura de noapte ar fi întârziat. Era liniște atât de des, încât cineva din afară ar fi zis că aici nu se întâmplă niciodată nimic.

Viv Delaney știa mai bine.

Motelul Sun Down doar arăta pustiu. Însă nu era.

Cu degete reci, a lăsat în jos oglinda de deasupra volanului. Și-a atins părul, pe care îl tăia mai scurt, tuns drept, terminându-se puțin mai jos de lobul urechilor și dat cu fixativ, pentru volum. Și-a verificat machiajul de la ochi – nu cu acel gri metalic pe care îl purtau unele fete, ci mov lavandă. Arăta un pic a vinețală. Ar fi putut să își facă niște dungi galbene și portocalii ca să creeze un efect de vânătaie veche de câteva zile, dar nu se mai obosea în seara aceea. Doar un pic de mov pe pielea delicată a pleoapelor care să întâlnească linia întunecată a tușului și a genelor. De ce se machiașea? Nu-și aducea aminte.

La radio se vorbea despre un corp neînsuflețit. O fată care fusese găsită moartă într-un șanț de la marginea Drumului Melborn, la ceva mai mult de cincisprezece kilometri distanță de acolo. Nu că *acolo* însemna undeva anume... Doar un motel lângă șoseaua cu două benzi care pleca din Fell și ducea în pustietatea din nord a statului

New York și, în cele din urmă, în Canada. Însă dacă ai fi înaintat pe șosea încă un kilometru și jumătate și ai fi făcut dreapta la semaforul ce atârna singuratic, suspendat, și ai fi mers pe acel drum până la alte două semafoare, ai fi ajuns în locul în care fusese descoperit trupul fetei. Tracy Waters, pe numele ei, ultima dată văzută plecând de la casa unei prietene dintr-un oraș învecinat. De optsprezece ani, dezbrăcată complet și aruncată în șanț. Îi găsiseră cadavrul la douăsprezece ore după ce părinții ei îi anunțaseră dispariția.

Stând în mașină, mâinile de douăzeci și doi de ani ale lui Viv Delaney s-au cutremurat ascultând povestea. S-a gândit la cum e să stai întinsă goală și ploaia pe jumătate înghețată să îți bată pe pielea ta expusă. La cât de groaznic de frig ți-ar fi. La cum fetele erau cele care ajungeau mereu să fie dezbrăcate și omorâte, părăsite pe marginea drumului asemenea unor animale lovite de mașini. La cum nu conta cât de grijulie și de atentă ai fi fost – putea oricând să ți se întâmple și ție.

Mai ales aici. Oricând ți se putea întâmpla ție.

Privirea i s-a îndreptat către motel, înspre reflexia țipătoare a reclamei luminate în albastrul-gălbui pâlpâind la infinit în miezul nopții. *Camere libere. Cablu TV! Camere libere. Cablu TV!*

Chiar și după trei luni petrecute în acest loc, ea încă mai era speriată. Teribil, pe de-a întregul speriată, cu gândurile vâjâindu-i fizic pe după ceafă și cuprinzându-i creierul într-o panică perfectă. *Următoarele opt ore voi fi singură, singură în întuneric. Singură cu ea și cu ceilalți.*

Și, în pofida a ce simțea, Vic a răsucit cheia, iar căldura și radioul – la care încă se mai discuta despre Tracy Waters – s-au oprit. Și-a ridicat bărbia și a deschis portiera. A

pășit în răcoarea nopții.

S-a cocoșat și mai mult în haina ei de nylon și a pășit de-a lungul parcării. Purta pantaloni din denim și o pereche de teniși bleumarin cu șireturi albe, cu tălpile prea subțiri pentru frigul și umezeala asfaltului. Ploaia îi umezea părul, iar vântul i-l răsfira. A mers către ușa pe care scria RECEPȚIE.

În birou, în spatele tejghelei se afla Johnny, stând în picioare, trăgându-și peste burta proeminentă fermoarul gecii sale. Probabil că o văzuse prin geamul ușii.

— Ai întârziat? a întrebat el, deși pe perete era un ceas.

— Cinci minute, i-a răspuns, desfăcându-și propria haină.

Acum că se afla înăuntru, stomacul i s-a strâns, cuprins de greață. *Vreau acasă.*

Dar unde era acest acasă? Fell cu siguranță nu era. Și nici Illinois, unde se născuse. Când plecase de acasă pentru ultima dată, după acea aprigă ceartă finală cu mama ei, îi spusese că se va duce la New York, să devină actriță. Însă asta, asemenea tuturor lucrurilor din viața ei până în acel moment, fusese doar un rol pe care îl jucase, o șaradă. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să ajungă o actriță în New York – povestea falsă era menită doar să o înfurie pe mama ei, lucru care se și petrecuse, cu brio. De fapt Viv își dorise, mai mult decât orice, să plece de acolo, să se pună în mișcare, să se urnească în orice fel.

Așa că plecase. Și nimerise aici. Fell trebuia să țină loc de acasă, pe moment.

— Dna Bailey e în camera unu-șaptesprezece, a zis Johnny, trecând în revistă pe cei câțiva oaspeți ai motelului. Deja s-a aprovizionat cu alcool, așa că așteaptă-te în curând la un telefon.

— Minunat, a spus Viv.

Dna Bailey venea la Sun Down ca să bea, probabil pentru că dacă ar fi făcut-o acasă ar fi avut cine știe ce probleme. Obişnuia să sune beată la recepție pentru a cere lucruri de care uita repede.

— Altcineva?

— Cuplul care merge spre Florida a predat camera, a zis Johnny. Am primit două telefoane la mișto, amândouă cu şuier de respirație în receptor. Adolescenți proști. Și i-am lăsat lui Janice un bilet legat de ușa de la numărul unu-zero-trei. E ceva stricat la ea. O tot bate vântul, chiar și după ce o încui cu cheia.

— Așa face mereu, a zis Viv. I-ai mai atras atenția lui Janice și acum o săptămână.

Janice era proprietara motelului, și Viv nu o mai văzuse la față de săptămâni bune. Luni, poate. Nu trecea pe la motel dacă nu era obligată și în mod clar nu venea în timpul nopții. Salariul i-l lăsa lui Vivian într-un plic, pe blat, iar toată comunicarea se făcea prin bilețele. Până și proprietara motelului nu își petrecea timpul pe-aici dacă avea cum să evite drumul.

— Na, oricum, ar trebui să repare ușa, a zis Johnny. Adică, e ciudat, nu? Am încuiat-o.

— Sigur, e ciudat.

Ea se obișnuise. Nimeni altcineva dintre cei care lucrau la motel nu vedea ce vedea ea sau trecea prin aceleași experiențe ca ea. Lucrurile pe care le vedea se petreceau doar în mijlocul nopții. Angajații din celelalte ture nu bănuiau nimic.

— Să sperăm că nu o să mai vină nimeni să se cazeze, a zis Johnny. Să sperăm că o să fie liniște.

Niciodată nu e liniște, s-a gândit Viv, dar a spus:

Da, să sperăm.

Viv l-a urmărit din priviri cum iese din birou și a ascultat cum își pornește mașina și se îndepărtează. Johnny avea treizeci și șase de ani și locuia cu mama lui. Viv și-a imaginat cum ajunge acasă, cum poate se pune la televizor înainte să se culce. Un tip care nu se putea lăuda cu prea multe, trăind o viață relativ normală, fără genul de frică pe care o simțea Viv. O viață în care nu se gândea deloc la Tracy Waters, în afara unei vagi rememorări a numelui într-o emisiune radio.

Poate că ea era cea care o lua razna.

S-a așternut tăcerea, întreruptă doar de zgomotele ocazionale ale traficului de pe Șoseaua Numărul Șase și de vântul ce foșnea în copacii din spatele motelului. Acum era 11:12. Ceasul de pe peretele din spatele biroului a înaintat până la ora 11:13.

Și-a agățat haina pe cârligul din colț. De pe un alt cârlig a luat o vestă albastră din poliester care avea cuvintele *Motelul Sun Down* brodate la piept, în stânga, și a trecut-o peste bluza ei albă. A tras de sub tețghea scaunul tare din lemn și s-a așezat pe el. A trecut repede cu privirea peste blatul zgâriat și pătat: borcanul cu pixuri și creioane, pătratul negru care scotea un sunet spart atunci când îi manevrai blocul de hârtie indigo peste cărțile de credit, telefonul cu disc de culoarea vomei. În mijloc se afla un registru mare unde oaspeții trebuiau să își treacă datele și să semneze la cazare. Registrul era deschis la luna noiembrie, 1982.

Scoțând un carnețel din geantă, Viv a desprins un pix dintre pagini, a deschis foile pe blat și a scris:

29 Noiembrie

Ușa de la numărul 103 a început din nou să se deschidă.

Telefoane în glumă. Nimeni aici. Tracy Waters e moartă.

De afară s-a auzit un sunet, iar ea s-a oprit, cu fruntea pe jumătate ridicată. Un pocnet, urmat de un altul. Ritmic și zbuciumat. Ușa de la 103 deschizându-se și lovind peretele bătută de vânt. Iarăși.

Pentru o clipă, Viv și-a închis ochii. Frica a sosit ca un val, și acum era cu totul cuprinsă de teamă. Deja se afla aici. Trebuia să se pregătească. Motelul Sun Down își luase birul pentru noaptea aceea.

A coborât din nou pixul.

Și dacă tot ce am văzut, tot ce am trăit e adevărat? Pentru că așa pare.

Ochii i-au alunecat înspre registrul clienților, consemnând mental numele lor. A făcut o pauză pe măsură ce limbile ceasului de peste umerii ei au ticăit, apoi a continuat să scrie.

Fantomele sunt treze noaptea asta. Sunt neliniștite. Cred că o să se termine totul curând.

Mâna a început să îi tremure, și a trebuit să se forțeze ca să își mențină postura.

Îmi pare rău, Tracy. Nu am reușit.

Un icnet i-a scăpat din grumaz, dar și l-a înăbușit în tăcere. A lăsat pixul jos și s-a frecat la ochi, cu o parte din tușul drăguț de culoarea lavandei mânjindu-i vârful degetelor.

Era 29 noiembrie 1982, ora 11:24 PM.

Până să se facă ora trei noaptea, Viv Delaney deja dispărea.

Acela a fost începutul.

Fell, New York
Noiembrie 2017
Carly

Locul acesta nu îmi era familiar. Mi-am deschis ochii și m-am holbat în întuneric, speriată. Un pat straniu, o lumină stranie venind prin ferastră, o cameră stranie. Am experimentat un minut de cădere liberă, în același timp înfricoșătoare și exuberantă.

După care mi-am amintit: mă aflam în Fell, New York.

Numele meu era Carly Kirk, aveam douăzeci de ani și nu ar fi trebuit să mă aflu aici.

Mi-am verificat telefonul de pe noptieră; era ora patru noaptea, prin perdelele ondulate ale camerei de hotel răzbind doar luminile de la felinarele străzii și cele ale restaurantului Denny's, deschis non-stop, conturând un pătrat neclar pe perete.

N-aveam cum să mai adorm acum. Mi-am balansat picioarele peste marginea patului și am luat ochelarii de pe noptieră, punându-mi-i pe nas. Plecasem ieri din Illinois și condusesem toată ziua, un drum lung care mă obosise suficient de tare încât să cad ruptă de oboseală în

camera acestui lanț hotelier fad din centrul orașului Fell.

Nu era un loc cine știe ce impresionant; o aflasem încă de la început, de pe Google Earth. Centrul era un șir de cafenele, spălătorii de haine, magazine de antichități tot pe atât de antice, clădiri de apartamente pentru închiriat și anticariate înghesuite reverențios în jurul unui supermarket și unei farmacii CVS. Strada pe care mă aflam, cu hotelul și acel Denny's, trecea tocmai prin mijlocul orașului, de parcă o mulțime de oameni ajungeau în Fell, dar își continuau drumul și uitau să mai exploreze restul orașului, pe străduțele laterale. Semnul de „Bun venit în Fell“ pe lângă care trecusem azi-noapte fusese vandalizat de un deștept care scrisese cu vopsea alte trei cuvinte: **FĂ CALE ÎNTOARSĂ.**

Eu nu am făcut cale-ntoarsă.

Cu ochelarii puși, mi-am luat telefonul și am verificat mail-urile și mesajele text care veniseră cât timp dormisem.

Primul mail era de la avocatul familiei. *Restul fondurilor au fost transferate în contul tău. Detaliile sunt în atașament.*

Am dat mai departe fără să citesc tot mesajul și fără să deschid atașamentul. N-aveam nevoie să îl văd: știam deja că moștenisem o parte din banii mamei mele, împărțit cu fratele meu, Graham. Știam că nu era o avere, însă îmi ajungea ca să îmi ofere o perioadă un acoperiș deasupra capului și niște mâncare pe masă. Nu voiam să știu numerele exacte și nici nu am putut să mă uit la ele. Să îți pierzi mama din cauza cancerului – avusese doar cincizeci și unu de ani – făcea ca lucruri precum banii să pară ceva complet insignifiant și prostesc.

De fapt te determină să revalorizezi totul în viața ta. Ceea ce, după paisprezece luni cuprinsă de vâlul alb al

unei dureri profunde, era tocmai ce făceam. Și nu m-am putut opri.

Am mai observat un șir de mesaje de la Graham. *Ce crezi că faci, Carly? Abandonând facultatea? Pentru cât timp? Crezi că poți ține pasul? În fine. Dacă ai aruncat la gunoi toți banii ăia dați pe școală, acuma ești pe cont propriu. Realizezi și singură, nu? Fie ce-o fi, baftă! Dar încearcă să nu te lași omorâtă.*

Am apăsat *Răspunde* și am scris: *Hei, dramoletă, e doar pentru câteva zile. Și mă descurc de minune. E o amărâtă de excursie, de curiozitate. Așa că n-ai decât să bați apa-n piuă, că eu îmi văd d-ale mele. Și n-am de gând să mă las omorâtă, însă mersi că te-a interesat.*

În realitate, speram să stau pe-aici mai mult de câteva zile. După ce am pierdut-o pe mama, să continui studiile pentru diploma în finanțe mi s-a părut inutil. Când am început facultatea, am crezut că o să am tot timpul din lume pentru a-mi da seama ce vreau să fac în viață. Dar moartea mamei mi-a arătat clar că viața nu era un lucru de la sine dat și nesfârșit. Aveam întrebări și îmi doream răspunsuri. Venise timpul să le găsesc.

Hailey, logodnica lui Graham, îmi trimisese propriul ei mesaj. *Hei! Ești bine?? Îmi fac griji pentru tine. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. Poate îți trebuie un alt consilier de terapie? Pot să îți găsesc unul nou! OK? XO!*

Dumnezeule, cât de *amabilă* putea fi! Deja făcusem consiliere pentru traume. Terapie. Grupuri de sprijin. Yoga. Meditație. Cu toate astea, am descoperit că de fapt nu aveam nevoie de o altă sesiune de terapie. Ce aveam eu nevoie cu adevărat erau răspunsurile.

Mi-am lăsat jos telefonul și am ridicat capacul laptopului. Am deschis fișierul de pe desktop, trecând prin

el. Am selectat un scan al unui ziar din 1982, cu titlul: **POLIȚIA CAUTĂ PE O LOCALNICĂ DISPĂRUTĂ.** Sub titlu se afla o poză cu o femeie tânără, poză extrasă dintr-un instantaneu. Era frumoasă, vioaie, zâmbind la aparat, cu părul în bucle cu volum și cu bretonul lung ridicat de pe frunte în stilul clasic al anilor optzeci. Pielea îi era netedă și ochii îi scânteiau, chiar și în imaginea alb-negru. Descrierea de sub poză spunea: *Vivian Delaney, de douăzeci și doi de ani, nu a mai fost zărită încă din noaptea de 29 noiembrie. Oricine a văzut-o este rugat să sune la poliție.*

Acesta. Acesta era răspunsul de care aveam nevoie.

Toată viața am fost o tocilară, băgată cu nasul în cărți. După ce am terminat-o cu *Armăsarul cel negru*, toate celelalte cărți citite au avut subiecte întunecate – despre lucruri înfricoșătoare precum dispariții și crime, mai ales cele reale. În timp ce restul copiilor citeau J.K. Rowling, eu citeam Stephen King. În timp ce restul copiilor scriau referate despre Războiul Civil, eu citeam despre Lizzie Borden. Referatul meu – care includea detalii despre locul exact în care toporul i-a lovit pe tatăl și pe mama vitregă a lui Lizzie – a determinat-o pe profesoară să o sune îngrijorată pe mama. *E totul bine cu Carly? Mama a liniștit-o imediat, știind deja despre preocupările mai înclinare spre macabru ale fiicei sale. E-n regulă. Doar că-i place să citească despre crime, asta-i tot.*

Ce a omis mama mea – ceva ce ura să i se amintească – era faptul că aveam o aplecare de la sine înțeleasă spre astfel de subiecte. Faptul că exista în istoria familiei noastre o crimă nerezolvată și că eu fusesem obsedată de asta de când mă știam.

Am privit din nou la decupajul din ziar. Viv Delaney,